

władza administracyjna I-ej instancji jest przy ponownym zarządzeniu związana zapatrywaniem prawnem wojskowej władzy administracyjnej II-ej instancji.

§ 38. Wojskowa władza administracyjna II-ej instancji przekazuje swą decyzję wraz z aktami postępowania administracyjnego wojskowej władzy administracyjnej I-szej instancji, celem wykonania.

Wojskowa władza administracyjna I-szej instancji zawiadamia załającego się przy przesłaniu mu odpisu decyzji wojskowej władzy administracyjnej II-ej instancji o załatwieniu wniesionego przezeń zażalenia, — oraz powinna spowodować niezwłoczne wykonanie prawomocnego zarządzenia skutecznienia potrąceń z uposażenia.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania administracyjnego.

§ 39. Wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania administracyjnego jest dopuszczalne tylko w powodu nowych okoliczności faktycznych, które istniały przed wydaniem zarządzenia skutecznienia potrąceń z uposażenia, nie były znane prosiącemu o wznowienie, a są tego rodzaju, iż mogą wpłynąć na zmianę zarządzenia.

Prośbę o wznowienie może wnieść ta osoba, z której uposażenia zarządzono potrącenie, na skutek zarządzenia wojskowej władzy administracyjnej.

§ 40. Prośba o wznowienie powinna być wniesiona do tej wojskowej władzy administracyjnej, która w I-szej instancji wydała zarządzenie skutecznienia potrąceń z uposażenia.

Na skutek wniesionej prośby o wznowienie, powinna wojskowa władza administracyjna I-szej instancji wydać nakaz przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych, celem sprawdzenia okoliczności przytoczonych w prośbie o wznowienie.

Sprawdzenie tych okoliczności następuje wedle zasad, wskazanych w rozdziale II-im rozporządzenia.

§ 41. Po przeprowadzeniu dochodzeń wojskowa władza administracyjna I-szej instancji przesyła akta dochodzeń niezwłocznie wojskowej władzy administracyjnej II-ej instancji, która w drodze decyzji postanawia o dopuszczalności wznowienia.

Przed wydaniem decyzji należy zażądać opinii prawnej od powołanego do tego organu wojskowego.

§ 42. W wypadku wydania przez wojskową władzę administracyjną II-ej instancji decyzji o dopuszczalności wznowienia, — przesyła ta władza akta sprawy wojskowej władzy administracyjnej I-szej instancji, która postępuje ze sprawą tak, jak gdyby w sprawie nie zostało jeszcze wydane zarządzenie skutecznienia potrąceń z uposażenia.

Stosownie do wyników przeprowadzonego postępowania administracyjnego, wojskowa władza administracyjna I-szej instancji wydaje zarządzenie, w którym bądź to utrzymuje w mocy poprzednio wydane zarządzenie skutecznienia potrąceń z uposażenia, bądź też w którym znosi je, wydając nowe zarządzenie stosownie do § 22 rozporządzenia.

§ 43. Prośba o wznowienie nie wstrzymuje wykonania prawomocnego zarządzenia skutecznienia potrąceń z uposażenia, o ile władza decydująca o dopuszczalności wznowienia inaczej nie postanowi.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

§ 44. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc wszelkie przepisy dotyczące spraw unormowanych niniejszym rozporządzeniem.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

589.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 18 czerwca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu, w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych.

Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) zarządza się co następuje:

§ 1. Potrącenia przewidziane w ustawie z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) mogą być skuteczne tylko z uposażenia wypłacanego oficerom i zawodowym szeregowym.

Mają one na celu zaspokojenie płatnych wierzytelności Skarbu Państwa, względnie osób trzecich z uposażenia, wypłacanego tym osobom na zasadzie art. 3, ostatniego ustępu art. 4 i art. 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) przy uwzględnieniu art. 8 i 12 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. o uzupełnieniu prowizorium budżetowego na czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. i o prowizorium budżetowym na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725) oraz art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 stycznia 1928 r. w sprawie podwyższenia uposażenia wojskowych zawodowych i oficerów rezerwy, zatrzymanych w służbie czynnej (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 42) — po odliczeniu z tego uposażenia kwoty potrącanej tytułem opłaty emerytalnej i podatku.

§ 2. Potrącenia skutecznie płatnik, wypłacający uposażenie dłużnikowi (osobie wojskowej, której dotyczy potrącenie) na zasadzie doręczonego mu przez dowódcę (komendanta) jednostki administracyjnej, wezwania władzy lub urzędu o skutecz-

nianie potrąceń, do którego dołączonym zostaje odpis prawomocnego zarządzenia właściwej władzy administracyjnej wojskowej lub cywilnej.

Dla dokonania potrąceń na zasadzie orzeczeń sądowych, należy doręczyć stosownie do obowiązujących w tej mierze ustawowych przepisów, uchwałę egzekucyjną (w b. dzielnicy austriackiej dozwolenie egzekucji — w b. dzielnicy rosyjskiej nakaz egzekucyjny i tytuł wykonawczy — w b. dzielnicy niemieckiej uchwałę), którą dowódca (komendant) jednostki administracyjnej przesyła płatnikowi celem wykonania.

Dzień doręczenia wezwania o uskutecznienie potrąceń względnie uchwały egzekucyjnej, powinien płatnik oznaczyć na wezwaniu (uchwale egzekucyjnej) przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

§ 3. Płatnik uskutecznia potrącenia w ten sposób, iż do czasu całkowitego zaspokojenia wierzytelności, potrąca dłużnikowi z uposażenia na poczet kwoty, mającej być od niego ściągnięta, odpowiednie kwoty w granicach procentów, określonych w art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312).

Pierwsze potrącenie następuje przy najbliższej wypłacie uposażenia, po dniu doręczenia płatnikowi wezwania o uskutecznienie potrąceń, względnie uchwały egzekucyjnej, — następne potrącenia uskutecznia płatnik bez wezwania, w odstępach miesięcznych, przy każdorazowej wypłacie uposażenia.

§ 4. Co do porządku zaspokojenia wierzytelności, w wypadku zbiegu potrąceń, obowiązują następujące postanowienia:

1) o pierwszeństwie w zaspokojeniu wierzytelności, rozstrzyga termin doręczenia płatnikowi wezwania władzy lub urzędu o uskutecznieniu potrąceń, względnie uchwały egzekucyjnej,

2) raz rozpoczęte potrącenie nie ulega przerwaniu ani zawieszeniu do czasu zaspokojenia wierzytelności, na poczet której następują potrącenia — z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 7 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312),

3) do czasu rozpoczęcia potrąceń na poczet wierzytelności z tytułu orzeczeń sądowych lub zarządzeń właściwych administracyjnych władz wojskowych i cywilnych — płatne wierzytelności Skarbu Państwa mają pierwszeństwo przed innymi, bez względu na termin doręczenia płatnikowi wezwania o uskutecznienie potrąceń, względnie uchwały egzekucyjnej,

4) płatne wierzytelności, oparte na obowiązku alimentacji, mają równe pierwszeństwo z wierzytelnościami Skarbu Państwa,

5) w wypadku, gdy uskuteczniane potrącenia nie osiągają dopuszczalnej granicy potrąceń, przewidzianych w punktach a), b), c) art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) uzyskuje następną w kolejności wierzytelność zaspokojenie w pozostałych wolnych granicach.

§ 5. Niezależnie od potrąceń uskutecznianych na zasadzie orzeczeń sądowych, lub też zarządzeń władz administracyjnych (cywilnych lub wojskowych) może płatnik na wezwanie dowódcy (komendanta) jednostki administracyjnej uskutecznić potrącenia do wysokości 20% uposażenia (pkt. d) art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych—(Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) celem zabezpieczenia roszczeń instytucji kredytowych, opartych na dobrowolnym obciążeniu uposażenia przez oficera, względnie zawodowego szeregowego, z tytułu zaciągniętej pożyczki, o ile wykazanem zostanie:

a) że pożyczka została zaciągnięta w instytucji kredytowej przez oficera, względnie zawodowego szeregowego, za wiedzą i zgodą przełożonego,

b) że dłużnik dobrowolnie zezwala, by płatnik dokonywał potrąceń z jego uposażenia, celem zaspokojenia tej wierzytelności.

Udowodnienie powyższych okoliczności ciąży na wierzycielu (instytucji kredytowej), który okoliczności powyższe powinien dowodnie wykazać, a to co do zgody przełożonej władzy, pismem oryginalnym tej władzy, zaopatrzonem podpisem przełożonego i okrągłą pieczęcią, zaś w przedmiocie oświadczenia dłużnika co do dobrowolnego zezwolenia na potrącenie — pismem opatrzonem uwierzytelnionym podpisem dłużnika.

Autentyczność podpisu dłużnika może stwierdzić sąd, notariusz, albo przełożona władza dłużnika.

§ 6. Wezwanie o uskutecznienie potrąceń na zasadzie dobrowolnego obciążenia uposażenia, kieruje do dowódcy (komendanta) jednostki administracyjnej, przełożony dłużnika, przy wskazaniu w wezwaniu sumy, mającej być potrącaną z uposażenia, obliczonej cyfrowo lub procentowo w stosunku do uposażenia, oraz przy załączeniu do wezwania oryginalnego, bądź w uwierzytelnionym odpisie aktu, stwierdzającego fakt zaciągnięcia pożyczki.

§ 7. Przełożony oficera lub zawodowego szeregowego może zarządzić uskutecznienie potrąceń do wysokości 3% uposażenia, celem zaspokojenia wierzytelności, należących do innego rodzaju zobowiązań, niż pożyczki i na rzecz innych wierzycieli niż instytucje kredytowe, o ile dłużnik zgadza się na tego rodzaju obciążenie uposażenia.

§ 8. Płatnikowi nie wolno uskutecznić dalszych dobrowolnych potrąceń, chociażby dłużnik wyraził na to swoją zgodę — o ile uposażenie dłużnika już jest obciążone 3% potrąceniem z mocy dobrowolnego obciążenia, przeprowadzonego w sposób przewidziany w § 7 rozporządzenia.

§ 9. Płatnik jest obowiązany uskutecznić potrącenia w wysokości określonej w wezwaniu o uskutecznienie potrąceń względnie w uchwale egzekucyjnej.

O ile jednak nie określono w jakiej wysokości należy uskutecznić potrącenia, — bądź też określono je w wysokości wyższej, niż to przewiduje ustawa z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach

z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) — natenczas płatnik uskutecznia potrącenia w wysokości maksymalnej, określonej rzezoną ustawą, o ile suma mająca być ściągniętą nie jest niższą.

§ 10. Kwotę uzyskaną na zasadzie potrącenia z uposażenia, przekazuje płatnik osobie wskazanej w wezwaniu o uskutecznieniu potrąceń, względnie w uchwale egzekucyjnej.

Gdy jednak nie wskazano osoby, upoważnionej do odbioru kwoty uzyskanej z potrącenia, płatnik zawiadamia o dokonaniu potrąceniu wierzyciela, oraz sąd, względnie władzę administracyjną (przełożonego), zależnie od tego, na zasadzie jakiego tytułu uskutecznia się potrącenia.

Przekazanie kwoty uzyskanej z potrącenia nastąpi stosownie do wskazówek ze strony sądu lub władzy administracyjnej (przełożonego) — a w razie przekazania wierzycielowi należności w miejsce zapłaty, stosownie do wskazówek, udzielonych przez wierzyciela.

§ 11. Potrącenia z uposażenia ustają z chwilą całkowitego zaspokojenia wierzycielności — w razie śmierci dłużnika — oraz z chwilą zwolnienia dłużnika z czynnej służby wojskowej.

W ostatnich dwóch wypadkach płatnik zawiadamia o tem sąd egzekucyjny, względnie władzę administracyjną (przełożonego), zależnie od tego, na zasadzie jakiego tytułu uskutecznił potrącenia.

Poza temi wypadkami płatnik może zaniechać uskuteczniania potrąceń tylko na polecenie sądu lub władzy administracyjnej (przełożonego), która zarządziła potrącenia, lub wreszcie na wniosek wierzyciela, któremu przekazano należność w miejsce zapłaty.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

590.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 20 czerwca 1928 r.

w sprawie zwinięcia sądu pokoju w sądach powiatowych w Bydgoszczy i Inowrocławiu.

Na podstawie art. 1 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 15 grudnia 1919 r. (Tyg. Urzęd. Nr. 70, str. 416) i art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 247) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwiija się sąd pokoju w sądzie powiatowym w Bydgoszczy, należącym do okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, ustanowiony rozporządze-

niem Szefa Departamentu Sprawiedliwości Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej z dnia 12 lutego 1920 r. — (Dz. Urz. Min. b. dzieln. prus. Nr. 9, poz. 76, str. 178) i sąd pokoju w sądzie powiatowym w Inowrocławiu, należącym do tegoż okręgu apelacyjnego, ustanowiony rozporządzeniem Szefa Departamentu Sprawiedliwości Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej z dnia 23 grudnia 1919 r. (Tyg. Urzęd. Nr. 71 str. 432).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

591.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 czerwca 1928 r.

o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa.

Na podstawie art. 4, 6, 7 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272) zarządzam co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. Z dniem 1 lipca 1928 r. wszystkie więzienia, z wyjątkiem więzień i aresztów przy sądach powiatowych, przechodzą pod bezpośrednie kierownictwo naczelników tych więzień.

Więzienia przeznaczone dla więźniów śledczych otrzymują nazwę „więzienie śledcze”, więzienia przeznaczone dla więźniów karnych — nazwę „więzienie karne”, a przeznaczone dla więźniów karnych i śledczych — „więzienie karno-śledcze”.

Areszty i więzienia przy sądach powiatowych otrzymują oznaczenie więzień przy sądach powiatowych, a od dnia wejścia w życie prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) oznaczenie więzień przy sądach grodzkich.

Więzienia przy sądach grodzkich pozostają pod bezpośrednim kierownictwem naczelników tych sądów jako przełożonych więzień.

§ 2. Naczelnicy więzień podlegają Ministerstwu Sprawiedliwości.

Naczelnicy sądów grodzkich jako przełożeni więzień podlegają w sprawach więziennych bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości.

Postanowienia powyższe nie uszczuplają w niczem uprawnień władz sądowych i prokuratorskich w zakresie nadzoru penitencjarnego, oraz przewidzianych w innych przepisach, o ile one nie są sprzeczne z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272) i z rozporządzeniem niniejszem.